

end derimod en Mølle eller et andet større Anlæg, og dog skal det i det ene Tilfælde ikke kunne faae nær saa stor Betydning, som i det andet. Den ærede Ordfører anførte, at der i det Hele taget ogsaa maatte tages Hensyn til Møllelæsternerne, og at det var et Moment, der gjorde, at man ikke derfor skulde nedlægge en Mølle; men jeg maa tillade mig at bemærke, at her ikke alene er Tale om Møller, men ogsaa om Tilstedeværelse, Fabrikker og andre lignende Indretninger, og for dem kan, saavidt jeg kan skønne, dette Moment ikke komme i nogen eller idetmindste ikke i nogen væsentlig Betragtning. Jeg er ikke aldeles vis paa, hvorledes Begyndelsen af § 4 skal forstaaes, jeg veed ikke, hvilket Tilfælde der ved disse Udtryk „i modsat Fald“ nærmest sigtes til, om der sigtes til det Tilfælde, at der ikke har været nogen mindelig Overenskomst, eller der sigtes til det Tilfælde, som omtales i § 3. Det forekommer mig, at det maaskee vil være rigtigst klart og bestemt at udtale, hvorvidt Bedkommende kunne tvinges til at finde sig i Forandringen eller den fuldkomne Nedlæggelse, eller ikke. Jeg seer vel, eller rettere, jeg troer at see, at Meningen er den, at der kun er Tale om, naar der er truffet en mindelig Overenskomst med Bedkommende, men det forekommer mig, at det maaskee kunde være hensigtsmæssigt at sige dette reent ud. Naar der i § 5 siges, at Commissionen skal bestemme, hvem der skal bære Omkostningerne, og i hvilket Forhold disse skulle fastsættes, er jeg heller ikke ganske vis paa, hvorledes det er at forstaae, om Meningen er den, at Commissionerne ere berettigede til at bestemme hvilken som helst paagældende Person, som har lidt Skade ved Indretningen i Naen og nu vil gaaes ved Forordningen, eller om Meningen er den, at Alle og Enhver af disse skulle kunne paalægges Omkostninger eller Meningen er den, at det kun er dem, der have været med at begjære Forordningen, eller paa en vis Maade ere interesserede i Sagen som Parter. Jeg vil snarest troe, at Meningen er den, at alle de, som havde nogen Fordeel ved den forandrede Indretning, maatte kunne paalægges Omkostningerne. I § 10 har det ærede Udvalg bestemt, at de forhaandenværende Synsmand skulle gaae Commissionen tilhaande. Jeg seer nu ikke be-

stemt, hvad derved forstaaes, om Meningen er den, at Landvæsenscommissionen skulde kunne indhente Erklæringer fra disse Mænd, og om den Commission skal kunne forlange eller lade optage Skjøn, og om, hvis den lader optage Skjøn, dette Skjøn da skal være bindende for Landvæsenscommissionen, eller hvorledes i det Hele taget disse Udtryk, som der findes, ere at forstaae.

Ordfører: Det vil være i Thingets Erindring, at da jeg i Forening med en anden æret Landsstingsmand tillod mig at indbringe nærværende Lovforslag, yttrede jeg, at det var os ikke om at gjøre, at dette Forslag blev uforandret i formel Henseende, naar vi blot fik fremmet Sagens Realitet, og altsaa, da vi nu antage, at det har modtaget en bedre Form, uden at det har skadet det tilsigtede Niemed, ere vi gaaede ind paa Forslaget som det nu foreligger. Vi bleve nemlig i Udvalget strax gjorde opmærksomme paa af den ærede Formand for Udvalget, der selv har conciperet Forordningen af 29de Juli 1846, at vi havde begaaet den Feil, at forrykke vort eget Forslag, saa at sige, idet vi havde udtalt de Principer, som omhandles i 3die Afdeling af Forordningen, og ført dem hen under første og anden Afdeling. Han har gjort os opmærksom paa, at den 3die Afdeling var ikke givet som en Lov, der skulde gjælde, men den stod som Noget, der blot var antydet af Regjeringen, at der vilde see, der angik Forhold, som skulde ordnes, naar der blev Spørgsmaal om en Blandmølle eller et Blandværks Nedlæggelse, men ikke om Noget, der allerede var bestemt ved en egentlig Lov, hvilket først vilde see, naar Engvandingens anlæg havde faaet mere Indgang. Vi havde derfor feilet i, at vi havde behandlet vort Forslag som blot henhørende under denne Afdeling, saa at det kun kunde see ved Forlig, naar alle Parter vare enige, og stillet det hen til §§ 16 og 17, som forudsætter, at, hvis der ikke opnaaes Forlig, skal der affiges en endelig Kjendelse. Det er derfor, at Udvalget meente, at det var for stærk en Fordring, naar vi vilde forlange, at det skulde kunne afgjøres ved Kjendelse, at en heel Mølle skal nedlægges; men, naar vi derimod indskrænkede os til det mindre, til